

VII.

Da Emanuel ved Sengetid kom hjem fra Skibberup, sov Gutten endnu efter ikke at have været vaagen hele Eftermiddagen.

„Kan du se!“ sagde han til Hansine. „Han er saa fornuftig at sove sig fra det hele. Imorgen har du ham oven Senge igen.“

Hansine svarede ikke, skønt hun ingenlunde delte hans gode Forhaabninger. Der syntes hende at være noget altfor unaturligt i denne snart døgnlange Søvn, og den vakte hos hende et skræmmende Minde om et andet Barn, en lille Broder til hendes Ungdomsveninde Ane, der var død af Hjærnesygdom, og som hun i sin Pigetid havde været med til at pleje. Nogle Gange i Løbet af Aftenen havde hun prøvet paa at vække Gutten for i det mindste at faa ham til at spise lidt; men han havde blot lukket Øjnene halvt op og i nogen Tid set paa hende med et underligt sløvt Blik uden at ville røre Maden. Derimod havde han et Par Gange drukket begærligt; men straks efter puttede han sig ned igen i Sengen og sov videre.

Hen imod Midnat vækkedes hun og Emanuel paa én Gang af en mærkelig Lyd, som de længe ikke kunde forklare sig. Det lød for dem, som